Dosar nr. 2i-364-2/20
(nr. electronic al dosarului: 2-2009397-12-2i-04082023)

H O T Ă R Â R E

În numele Legii

16 februarie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Central)

Instanţa compusă din:

președintele ședinței, judecătorul Ceban Alexandru

grefier Griniuc Dorina

examinând în ședință de judecată publică, în sediul instanţei, acțiunea la cererea de chemare în judecată înaintată de Diacov Alexandru, reprezentată de avocat *****, împotriva pârâtului SRL „RNP Pharmaceuticals” în proces de insolvabilitate privind evacuarea bunurilor,

c o n s t a t ă:

1. La 16 mai 2022, potrivit ștampilei de intrare aplicate pe cerere de Judecătoria Criuleni, sediul Central, Diacov Alexandru a depus cerere de chemare în judecată împotriva Î.M. „RNP Pharmaceuticals” S.R.L., solicitând evacuarea medicamentelor, utilajelor și a altor bunuri din depozitul situat în s. *****, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

2. Prin încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central, din 5 octombrie 2022, cauza a fost strămutată spre examinare la Judecătoria Chișinău, sediul Central, în legătură cu aflarea societății pârâte în procedură de insolvabilitate. Prin hotărârea din 11 aprilie 2023, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

3. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 iulie 2023, dosarul nr. 2ai-150/23, apelul declarat de Diacov Alexandru a fost admis, hotărârea din 11 aprilie 2023 a fost casată, iar cauza a fost remisă spre rejudecare în alt complet. Instanța de apel a cerut aprecierea esenței solicitărilor reclamantului și încadrarea lor în normele speciale ale Legii insolvabilității și în normele Codului de procedură civilă, relevând deosebirea dintre soluționarea unui litigiu de drept și controlul măsurilor administratorului insolvabilității sau lichidatorului.

4. La rejudecare, prin cererea de concretizare datată 17 februarie 2024 și înregistrată în instanță la 19 februarie 2024, reclamantul a solicitat evacuarea produselor medicamentoase, a utilajelor și a altor bunuri din depozitul din s. Dolinoe, extravilan, secțiunea a treia de la drum. În susținerea cererii au fost prezentate înscrisuri și fotografii privind situația din depozit, inclusiv actul executorului judecătoresc din ***** și procesul-verbal întocmit cu participarea reprezentanților mai multor autorități la 13 februarie 2024.

5. La 9 octombrie 2025 au fost ascultate explicațiile participanților și cercetate înscrisurile. Părțile au prezentat și pledoarii scrise. În ședința din 29 ianuarie 2026 au fost continuate pledoariile și ascultate replicile, fiind stabilită pronunțarea pentru 16 februarie 2026.

6. Reclamantul a arătat că, prin contractul de locațiune nr. ***** din ***** a transmis societății pârâte o parte de *****din imobilul său, pentru depozitarea mărfurilor farmaceutice și a utilajului. Contractul a fost încheiat până la 31 decembrie 2019, cu o chirie lunară de 222,22 euro. A susținut că raportul locativ nu a fost prelungit, iar bunurile au rămas în încăpere, împiedicându-l să o utilizeze potrivit destinației.

7. În susținerea raporturilor contractuale, reclamantul a invocat și hotărârea Judecătoriei Criuleni din 23 iunie 2020, prin care au fost încasate de la societatea pârâtă datoria contractuală de 1 555,54 euro, penalitatea de 35,55 euro și cheltuielile de judecată de 1 295 lei. A precizat că litigiul de față urmărește eliberarea depozitului, bunurile nefiind ridicate nici după somația adresată reprezentantului debitorului.

8. Reclamantul a mai susținut că fotografiile, inscripțiile de pe ambalaje, constatările executorului judecătoresc și cele consemnate la 13 februarie 2024 confirmă existența produselor farmaceutice. A invocat riscurile păstrării îndelungate a acestora și faptul că lichidatorul solicitase încheierea unui nou contract de locațiune. În pledoariile scrise a arătat că dificultățile financiare ale societății nu justifică menținerea bunurilor pe proprietatea sa și că, pentru organizarea evacuării și, după caz, a nimicirii produselor, societatea poate sesiza autoritățile competente.

9. Societatea pârâtă, reprezentată de lichidatorul Cernei Vadim, a solicitat respingerea acțiunii. A susținut că, la preluarea actelor de la administratorul anterior, nu i-au fost transmise medicamente, utilaje sau documente contabile care să confirme apartenența unor asemenea bunuri debitorului. A invocat și lipsa mențiunilor despre depozit și medicamente în raportul administratorului provizoriu din 27 octombrie 2020.

10. Lichidatorul a mai arătat că activitatea de producere a întreprinderii încetase în anul 2015 și a făcut trimitere la înscrisuri și la susținerile acuzării dintr-o cauză penală privind înstrăinarea unor bunuri ale societății. Din aceste împrejurări a dedus că produsele aflate în depozitul reclamantului nu pot fi atribuite societății pârâte numai în temeiul denumirii producătorului înscrise pe ambalaj.

11. Referitor la actul executorului judecătoresc Gosic Andrei din *****, pârâta a invocat depășirea limitelor unei constatări de fapt prin formularea unor concluzii despre apartenența bunurilor. A mai susținut că actul nu a fost înregistrat la Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, invocând răspunsul acesteia. În replicile finale, lichidatorul a invocat și faptul că reclamantul nu a obținut repunerea în termen și validarea creanței sale în procedura de insolvabilitate.

12. Reclamantul Diacov Alexandru și reprezentantul său, avocatul *****, au susținut cererea și au solicitat admiterea acesteia. Avocatul a subliniat legătura dintre depozitarea produselor și contractul de locațiune, precum și lipsa unor probe că terțe persoane ar fi introdus ulterior în spațiul litigios bunuri fără legătură cu societatea pârâtă.

13. Lichidatorul Cernei Vadim, reprezentând societatea pârâtă, a menținut obiecțiile expuse în referință și în pledoariile scrise, solicitând respingerea cererii ca neîntemeiată. Părțile au avut posibilitatea de a se pronunța asupra înscrisurilor și asupra argumentelor adverse, inclusiv asupra dificultăților invocate în legătură cu evacuarea produselor.

Aprecierea instanței

14. Examinând cererea în limitele solicitărilor deduse judecății, instanța reține că problema determinantă este existența obligației societății pârâte de a elibera spațiul pe care l-a primit în locațiune, prin ridicarea bunurilor depozitate în legătură cu folosința sa. Soluționarea acestei probleme presupune stabilirea raportului juridic dintre părți, a încetării dreptului de folosință și a legăturii dintre bunurile rămase în depozit și executarea contractului.

15. Cu referire la cadrul procedural, instanța are în vedere considerentele deciziei de casare din 18 iulie 2023. Curtea de Apel a relevat dispozițiile art. 5 alin. (7) și art. 68 alin. (10) din Legea insolvabilității și a indicat că o contestație împotriva măsurilor lichidatorului se soluționează prin încheiere. Totodată, a cerut instanței de rejudecare să aprecieze esența solicitărilor și să le încadreze corespunzător. Decizia nu a tranșat temeinicia obligației de evacuare și nici apartenența juridică a fiecărui bun mobil.

16. Articolul 5 alin. (2) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 prevede: *„Instanţa de insolvabilitate dispune de competenţă exclusivă la judecarea, în cadrul procesului de insolvabilitate, a litigiilor ce ţin de masa debitoare. Dacă partea interesată invocă existenţa unui litigiu de drept referitor la masa debitoare, instanţa de insolvabilitate va judeca această cauză într-un proces separat, în procedură contencioasă, conform Codului de procedură civilă."* Prin urmare, legea distinge între incidentele proprii administrării procedurii și litigiile în care este contestată existența unei obligații civile a debitorului.

17. În prezenta cauză, reclamantul cere executarea unei obligații de către societatea care a contractat folosința depozitului. Pârâta contestă însăși existența obligației sale de a ridica bunurile, invocând lipsa apartenenței acestora și a documentelor justificative. Instanța este astfel chemată să tranșeze raportul juridic dintre locator și societatea locatară, dar nu să anuleze o măsură individualizată a lichidatorului sau să aleagă, în locul acestuia, o soluție de gestiune. Această delimitare rezultă din conținutul solicitării de obligare a societății, menținută la rejudecare, și din apărările de fond formulate împotriva ei.

18. Împrejurarea că neexecutarea obligației este imputată, în expunerea reclamantului, și conduitei lichidatorului nu înlătură caracterul litigios al obligației societății. Reclamantul nu solicită destituirea sau sancționarea lichidatorului, stabilirea remunerației acestuia ori anularea unui act de administrare. Nici hotărârea de față nu angajează răspunderea personală a lui Cernei Vadim. Societatea rămâne subiectul obligației, iar reprezentantul său în procedură organizează executarea în limitele atribuțiilor legale.

19. Potrivit art. 14 alin. (2) Cod de procedură civilă, *„În formă de hotărîre se emite dispoziţia primei instanţe prin care se soluţionează fondul cauzei."* Întrucât se soluționează existența și întinderea obligației civile contestate, sunt aplicabile art. 5 alin. (2) din Legea insolvabilității și norma procedurală menționată. Distincția dintre litigiile contencioase referitoare la masa debitoare și incidentele soluționate prin încheiere este reflectată și în pct. 2.6 și 3.5 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 2 din 24 martie 2014, în măsura în care explicațiile respective corespund legii aplicabile.

20. Această încadrare nu se întemeiază pe simpla denumire de „cerere de concretizare" și nici pe împrejurarea că reclamantul nu a fost validat ca titular al creanței bănești. Determinantă este natura obligației asupra căreia părțile se contrazic și pe care instanța o soluționează. În acord cu art. 5 alin. (7) din Legea insolvabilității, instanța stabilește obligația legală a societății, fără a prelua atribuțiile manageriale referitoare la alegerea prestatorului, transportului, amplasamentului de păstrare ori a procedeului tehnic de tratare a produselor.

21. Cu privire la probațiune, art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă stabilește: *„Fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel."* Reclamantului îi revine dovada raportului locativ și a împrejurărilor care justifică eliberarea spațiului, iar apărările pârâtei se verifică în

raport cu probele concrete pe care aceasta le invocă. Starea de insolvabilitate nu creează, prin ea însăși, o prezumție nici în favoarea, nici împotriva apartenenței bunurilor.

22. Conform art. 130 alin. (2) Cod de procedură civilă, *„Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor."* În temeiul alin. (3) al aceluiași articol, fiecare probă se apreciază sub aspectul pertinenței, admisibilității și veridicității, iar ansamblul probelor, sub aspectul legăturii reciproce și al suficienței. În consecință, nici actul executorului, nici procesul-verbal al reprezentanților autorităților și nici explicațiile lichidatorului nu pot substitui aprecierea judiciară a întregului material.

23. Articolul 239 Cod de procedură civilă impune ca hotărârea să fie legală și întemeiată, bazată pe circumstanțele constatate și pe probele cercetate în ședință. În același sens, în cauza Ruiz Torija împotriva Spaniei, hotărârea din 9 decembrie 1994, § 29, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a explicat că obligația motivării nu presupune răspuns detaliat la orice afirmație, dar întinderea motivării se apreciază în funcție de natura hotărârii și de circumstanțele cauzei. Instanța examinează, în continuare, apărările care pot influența soluția.

24. Din contractul nr. ***** din *****și din extrasul cadastral rezultă că reclamantul a pus la dispoziția pârâtei o parte de *****din imobilul său situat în s. *****, identificat în înscrisurile de proprietate prin numărul cadastral *****. Destinația convenită era depozitarea mărfurilor farmaceutice și a utilajului. Contractul confirmă astfel atât temeiul inițial al accesului societății în încăpere, cât și categoria de bunuri pentru a căror păstrare spațiul a fost închiriat.

25. Punctul*****al contractului stabilește termenul până la 31 decembrie 2019. Punctul *****lit. e) prevede obligația locatarului de restituire a încăperilor în decurs de cinci zile de la expirarea termenului, iar pct. ***** supune modificarea și prelungirea clauzelor acordului scris al ambelor părți. Dreptul preferențial prevăzut în contract pentru o eventuală nouă locațiune nu constituie, prin sine, o prelungire și nu înlătură obligația de restituire.

26. Contractul a fost încheiat înainte de intrarea în vigoare, la 1 martie 2019, a modernizării Codului civil. Articolul 7 alin. (4) Cod civil prevede: *„În cazul situaţiilor juridice contractuale în curs de realizare la data intrării în vigoare a legii noi, legea veche va continua să guverneze natura şi întinderea drepturilor şi obligaţiilor părţilor, precum şi orice alte efecte contractuale, dacă legea nouă nu prevede altfel."* Potrivit alin. (5), legea nouă se aplică modalităților de exercitare a drepturilor sau de executare a obligațiilor, precum și modalităților de stingere a acestora. În consecință, obligația de restituire se apreciază cu respectarea regulilor temporale și a clauzelor asumate la încheiere.

27. Articolul 903 lit. a) Cod civil, în redacția anterioară datei de 1 martie 2019, prevedea încetarea locațiunii la expirarea termenului contractului. Articolul 908 alin. (1) din aceeași redacție impunea locatarului, după încetarea raporturilor contractuale, restituirea bunului în starea primită sau prevăzută de contract. Regula este păstrată de art. 1284 alin. (1) Cod civil: *„După încetarea raporturilor contractuale, locatarul este obligat să restituie bunul închiriat în starea în care i-a fost dat sau în starea prevăzută de contract."* Restituirea unui spațiu destinat depozitării presupune și ridicarea bunurilor păstrate în legătură cu folosința locatarului, astfel încât locatorul să poată relua utilizarea efectivă a încăperii.

28. Instanța examinează și posibilitatea continuării tacite a locațiunii, prevăzută de art. 904 alin. (1) Cod civil în redacția anterioară și de art. 1280 alin. (1) în redacția republicată. O

asemenea continuare presupune o conduită concordantă a părților, din care să rezulte menținerea raportului locativ după expirare. Simpla neridicare a produselor nu dovedește, singură, acordul locatorului pentru o nouă folosință, mai ales în condițiile clauzei privind prelungirea în scris și ale demersurilor sale de recuperare a spațiului.

29. În cauză nu a fost prezentat un acord ulterior de prelungire a termenului și nici un contract nou acceptat de reclamant. Somația datată ***** afirmă că locațiunea nu a fost prelungită și solicită eliberarea depozitului până la 15 martie 2022. Cererea de chemare în judecată și demersurile ulterioare confirmă opoziția reclamantului față de menținerea bunurilor. Solicitarea lichidatorului de încheiere a unui nou contract nu dovedește realizarea acordului ambelor părți. În acest ansamblu, persistența materială a depozitării reprezintă neexecutarea obligației de restituire, nu dovada suficientă a unei locațiuni reînnoite.

30. Cu referire la regimul special al insolvabilității, art. 91 alin. (3) din Legea nr. 149/2012 prevede: *„Contractul de locaţiune sau de arendă în care debitorul are calitatea de locatar sau de arendaş nu poate fi reziliat de cealaltă parte după depunerea cererii introductive din cauza unei întârzieri cu plata chiriei sau arendei care a apărut pînă la depunerea cererii introductive sau din cauza înrăutăţirii stării patrimoniale a debitorului."* Instanța nu deduce încetarea folosinței numai din restanțele de chirie sau din insolvabilitatea locatarului. Temeiul reținut este expirarea termenului convenit și neconstatarea unei prelungiri a raportului locativ.

31. Interdicția specială de reziliere pentru motivele enumerate de art. 91 alin. (3) nu instituie o prelungire legală nelimitată a tuturor contractelor de locațiune cu termen determinat. Distincția este necesară și în raport cu încheierea Curții Supreme de Justiție din 9 februarie 2022, dosarul nr. 2rac-317/21, în care a fost examinată admisibilitatea unui recurs într-un litigiu de evacuare, pe fondul unei rezilieri contestate. Situația din prezenta cauză este apreciată prin raportare la propriile clauze de durată și de restituire, dar nu prin prezumarea legalității oricărei rezilieri pentru neplată.

32. Hotărârea Judecătoriei Criuleni din 23 iunie 2020 confirmă existența unui litigiu anterior privind executarea contractului și obligațiile bănești stabilite atunci. Ea nu dispune evacuarea, nu ține locul unui inventar al produselor și nu stabilește proprietatea actuală asupra fiecărui bun mobil. Instanța o valorifică în limitele obiectului său: ca înscris referitor la raportul locativ și la executarea acestuia, fără a-i atribui efecte asupra unor chestiuni care nu au fost soluționate prin acea hotărâre.

33. Existența fizică a produselor în depozit este susținută de fotografiile prezentate în cauză și, distinct, de procesul-verbal al deplasării și examinării din 13 februarie 2024. Acesta consemnează că depozitul are trei secțiuni, dintre care două sunt folosite pentru cereale, iar una conține produse farmaceutice. Pe ambalajele fotografiate sunt vizibile denumiri și inscripții referitoare la societatea pârâtă. Aceste elemente înlătură îndoiala privind existența materială a unor asemenea produse în secțiunea litigioasă.

34. Procesul-verbal din 13 februarie 2024 se apreciază cu respectarea limitelor sale. El reunește constatările și propunerile individuale ale participanților, fără a constitui o expertiză asupra dreptului de proprietate. Atunci când un participant indică apartenența produselor pe baza spuselor proprietarului depozitului, acea afirmație nu devine, numai prin consemnare, o constatare independentă. Instanța reține percepțiile directe despre existența produselor,

inscripțiile vizibile, condițiile de păstrare și riscurile semnalate, iar legătura juridică cu pârâta o stabilește prin coroborarea lor cu raportul locativ.

35. De asemenea, răspunsurile autorităților la interpelările reclamantului nu au toate același obiect și aceeași valoare probatorie. Răspunsul Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale din 13 mai 2023 privește cadrul și condițiile nimicirii produselor farmaceutice; el nu certifică proprietatea pârâtei asupra fiecărui produs din depozit. Nici informațiile generale despre competențele autorităților nu sunt tratate ca probe autonome ale acestui drept. Ele sunt relevante pentru necesitatea respectării procedurilor speciale la ridicarea și eventuala tratare a produselor.

36. În privința actului executorului Gosic Andrei nr. ***** din *****, obiecțiile pârâtei necesită o analiză distinctă. Articolul 25 alin. (2) Cod de executare prevede: *„La întocmirea actului de constatare, executorul judecătoresc va reflecta doar stările şi faptele prezente obiectiv, fără a formula concluzii şi aprecieri.”* Prin urmare, executorul nu poate stabili, prin propria calificare, titularul juridic al produselor. Inscripția fabricantului și constatarea existenței unui bun sunt împrejurări diferite de dovada dreptului de proprietate asupra lui.

37. Pârâta a invocat și nerespectarea cerințelor de înregistrare a actului la Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești. Cerința atribuirii numărului unic este prevăzută de art. 25 alin. (6) Cod de executare și este detaliată în Regulamentul aprobat prin Hotărârea UNEJ nr. 23 din 26 aprilie 2017. În raport cu art. 122 alin. (3) Cod de procedură civilă, o asemenea obiecție nu poate fi înlăturată prin simpla atribuire a unei valori oficiale înscrisului. Pentru examinarea prezentei pretenții, instanța face însă abstracție de actul contestat și verifică suficiența celorlalte probe. Concluzia nu este astfel condiționată de recunoașterea validității sau a unei forțe probante speciale a acestui act.

38. Această delimitare nu lasă cererea lipsită de suport probator. Chiar fără valorificarea actului executorului, contractul de locațiune, fotografiile prezentate distinct, somația, poziția scrisă a lichidatorului privind solicitarea unei noi locațiuni și constatările directe din 13 februarie 2024 rămân supuse aprecierii. Ele formează un ansamblu propriu, care permite examinarea obligației de restituire fără a acorda actului contestat o forță probantă specială sau determinantă.

39. Instanța admite că denumirea unui producător pe ambalaj nu dovedește, izolată de celelalte împrejurări, cine este proprietarul produsului la data judecății. În speță însă, inscripțiile nu sunt singurul element de legătură. Ele corespund tocmai categoriei de mărfuri pentru care societatea pârâtă a închiriat spațiul în anul 2019; produsele se află în secțiunea folosită pentru această depozitare; iar după expirarea contractului nu este dovedită restituirea acelei secțiuni liberă de bunurile depozitate. Aceste împrejurări se confirmă reciproc.

40. Împotriva acestei legături, pârâta a invocat în principal lipsa produselor din evidențele primite și înstrăinarea unor bunuri în anul 2015. Nu a fost prezentat un act de restituire a spațiului după contractul din 2019 și nici un înscris care să identifice ridicarea de către pârâtă a produselor din secțiunea litigioasă. Afirmația că bunurile ar fi fost introduse ulterior de terți nu este însoțită de identificarea unei asemenea operațiuni. Instanța nu deduce obligația din simpla lipsă a unei contraprobe, ci din ansamblul pozitiv al împrejurărilor stabilite, în raport cu care apărările prezentate nu oferă o explicație concretă contrară.

41. Referitor la actele din anul 2015, contractul de vânzare-cumpărare prezentat privește un alt complex imobiliar, identificat prin numărul cadastral ***** și construcțiile sale, diferit de depozitul reclamantului. Acest contract nu individualizează produsele medicamentoase aflate în secțiunea litigioasă și nu dovedește transferul lor către cumpărător. Încetarea producției nu exclude nici existența unor stocuri rămase, nici închirierea ulterioară a unui spațiu pentru păstrarea lor. Fiecare dintre aceste împrejurări trebuie demonstrată în legătură cu bunurile concrete, fără extrapolarea unei înstrăinări asupra tuturor activelor societății.

42. Nici trimiterile la susținerile acuzării într-o cauză penală nu pot fi tratate ca o sentință irevocabilă. Articolul 123 alin. (3) Cod de procedură civilă conferă efectul obligatoriu, în limitele prevăzute de normă, sentinței penale rămase irevocabile, iar nu oricărei expuneri a acuzării. Înscrisurile și operațiunile invocate sunt evaluate pentru ceea ce identifică efectiv; ele nu demonstrează că spațiul din contractul din 2019 a fost restituit sau că toate produsele constatate în acesta nu au legătură cu folosința societății pârâte.

43. Lipsa medicamentelor și a utilajelor din procesul-verbal de predare a documentelor către actualul lichidator și din raportul administratorului provizoriu dovedește limitele informației preluate de acești practicieni. Ea nu echivalează cu un act de evacuare și nu stinge obligația contractuală a persoanei juridice. Schimbarea reprezentantului care administrează procedura nu permite societății să opună locatorului faptul că propriile evidențe nu cuprind bunurile păstrate în spațiul primit de ea.

44. La rândul său, solicitarea lichidatorului de încheiere a unei noi locațiuni nu este calificată drept recunoaștere procesuală a proprietății asupra fiecărui obiect. Ea are o valoare mai limitată: confirmă că problema depozitului și a continuării raportului de folosință era cunoscută și discutată de reprezentantul societății. Apreciată împreună cu celelalte înscrisuri, această împrejurare nu susține teza unei absențe totale a oricărei legături dintre pârâtă și depozit.

45. Din punct de vedere juridic, obligația locatarului de a restitui încăperea nu se confundă cu soluționarea definitivă a dreptului real asupra fiecărui bun pe care l-a depozitat sau l-a menținut în ea. Chiar dacă un anumit produs ar fi fost înstrăinat, aceasta nu dovedește, prin sine, că locatarul și-a executat obligația de eliberare a spațiului. Pentru obligația dedusă judecății este determinantă depozitarea în legătură cu raportul său de folosință și nerestituirea spațiului, nu declararea globală a tuturor obiectelor ca proprietate a societății.

46. În consecință, hotărârea nu dispune includerea automată a produselor în masa debitoare și nu tranșează eventuale drepturi ale unor terți asupra bunurilor. Articolul 39 alin. (1) din Legea insolvabilității leagă componența masei de apartenența bunurilor debitorului și de dobândirea sau recuperarea lor pe parcursul procesului. Cererea distinctă de includere în masă, invocată în pledoarii, are propriul obiect și nu este soluționată prin prezenta hotărâre. Evacuarea înseamnă eliberarea spațiului cu respectarea drepturilor dovedite ale titularilor și a regimului special al produselor.

47. Obiectul obligației este circumscris secțiunii a treia de la drum din depozitul examinat, corespunzătoare spațiului închiriat litigios. Constatările referitoare la cerealele din celelalte două secțiuni nu le transformă în obiect al evacuării dispuse. Lipsa unui inventar valoric și cantitativ complet nu împiedică stabilirea obligației de eliberare a unei secțiuni determinate:

nu se acordă contravaloarea unor bunuri individuale și nu se transmite dreptul de proprietate asupra lor, ci se impune ridicarea bunurilor depozitate în acel spațiu.

48. Articolul 74 alin. (1) din Legea insolvabilității prevede: *„Prin hotărâre de intentare a procedurii de insolvabilitate, dreptul debitorului de a administra şi de a dispune de bunurile incluse în masa debitoare este transmis administratorului insolvabilităţii/lichidatorului."* Împreună cu atribuțiile prevăzute de art. 66, această regulă explică organizarea executării prin reprezentantul legal al societății în procedură. Ea nu transformă obligația societății într-o datorie personală a lichidatorului și nici nu presupune constatarea, în această cauză, a culpei sale.

49. Respingerea cererii de repunere în termen și de validare a creanței bănești nu conferă societății un drept suplimentar de folosință asupra imobilului altuia. Validarea privește participarea la satisfacerea creanțelor în procedura colectivă. În cauza de față nu se dispune achitarea datoriei stabilite în anul 2020 și nu se eludează ordinea de distribuire a masei. Se soluționează cererea nepecuniară de restituire efectivă a spațiului, întemeiată pe un raport juridic distinct de dreptul de a primi o distribuire.

50. Totodată, insuficiența eventuală a fondurilor poate influența organizarea materială a evacuării, dar nu dovedește executarea obligației și nu constituie, prin sine, un titlu pentru păstrarea nelimitată a bunurilor în depozitul reclamantului. Instanța nu a constatat un cuantum al cheltuielilor necesare și nici o imposibilitate tehnică definitivă de executare. Regimul eventualelor costuri în procedura de insolvabilitate se aplică potrivit legii, fără a fi stabilite prin această hotărâre o sumă, un rang ori o obligație personală de plată.

51. Cu privire la riscurile produselor depozitate, procesul-verbal din 13 februarie 2024 cuprinde observații și recomandări privind condițiile de păstrare, posibilitatea afectării mediului și necesitatea implicării instituțiilor competente. Aceste elemente justifică o organizare prudentă a evacuării. Ele nu permit însă calificarea judiciară, fără identificări tehnice, a fiecărui recipient ca deșeu cu un anumit grad de pericol și nici stabilirea prin prezenta hotărâre a unei contaminări efectiv produse.

52. Caracterul particular al produselor exclude înțelegerea evacuării ca simplă abandonare a lor într-un alt loc. Informațiile comunicate de Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale și procedura specială prevăzută de Regulamentul aprobat prin Ordinul Ministerului Sănătății și Protecției Sociale nr. 9 din 6 ianuarie 2006 arată că eventuala nimicire presupune examinarea produselor și stabilirea condițiilor și modalității corespunzătoare. Instanța nu înlocuiește aceste verificări și nu stabilește un procedeu tehnic de nimicire.

53. Obligația de sesizare a organelor de stat competente, prevăzută pentru situația insuficienței mijloacelor financiare, se raportează la aceeași finalitate de eliberare legală a depozitului. Punctul ********** al contractului obligă locatarul să întreprindă măsurile necesare pentru întreținerea sanitară a încăperilor și evacuarea deșeurilor legate de funcționarea întreprinderii. Coroborată cu obligația de restituire, această clauză susține necesitatea demersurilor pentru o evacuare legală, fără a califica anticipat toate produsele drept deșeuri. Implicarea autorităților în organizarea evacuării și evaluarea situației produselor a fost pusă în discuție în pledoariile scrise. Măsura privește demersurile societății și cooperarea necesară executării obligației sale; ea nu instituie o pretenție patrimonială nouă în favoarea reclamantului.

54. Această dispoziție nu obligă autorități care nu au participat la proces să finanțeze sau să execute anumite operațiuni și nu rezervă în sarcina bugetului public costurile lor. Competențele fiecărei instituții și condițiile în care aceasta poate interveni rămân cele stabilite de lege. Sesizarea nu echivalează cu garantarea unei prestații gratuite și nici cu recunoașterea în această cauză a unui drept la finanțare publică.

55. De asemenea, folosirea expresiei „eventual, nimicirii" păstrează condiționat un asemenea demers de verificările și deciziile prevăzute de legislația specială. Nu este dispusă distrugerea necondiționată a tuturor bunurilor din depozit. Obligația principală de evacuare rămâne în sarcina societății; simpla expediere a unei sesizări nu este calificată drept executare a acestei obligații și nu conferă un nou drept de păstrare a produselor în spațiul reclamantului.

56. Instanța nu stabilește existența unei vinovății penale, nu angajează răspunderea unor persoane indicate în materialele cauzei penale și nu dispune recuperarea de la acestea a unor costuri viitoare. Nici sugestiile formulate de participanți cu privire la asemenea demersuri nu țin locul condițiilor legale ale unei acțiuni distincte. Aceste limite sunt necesare pentru a menține soluția în obiectul cererii de evacuare și în raportul juridic dintre părțile prezentei cauze.

57. Concluzionând, ansamblul probelor confirmă raportul locativ, expirarea termenului convenit, opoziția reclamantului față de continuarea folosinței și persistența în secțiunea litigioasă a bunurilor depozitate în legătură cu folosința societății pârâte. Lipsa produselor din evidențele preluate de lichidator, înscrisurile referitoare la alte bunuri din anul 2015 și nevalidarea creanței bănești nu înlătură obligația de restituire a spațiului. În aceste limite se justifică obligarea societății la evacuare și, pentru ipoteza prevăzută în dispozitiv, la sesizarea autorităților competente.

58. Conducându-se de art. 238-241 Cod de procedură civilă, instanța de judecată,-

hotărăște:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Diacov Alexandru, reprezentată de avocat *****, împotriva pârâtului SRL „RNP Pharmaceuticals" în proces de insolvabilitate privind evacuarea bunurilor.

Se obligă SRL „RNP Pharmaceuticals" în proces de insolvabilitate (IDNP: *****) să evacueze bunurile depozitate spre păstrare, inclusiv produsele medicamentoase, aflate în *****, extravilan, depozit (secțiunea a 3-a del a drum), cu nr. cadastral*****.

În situația în care în masa debitoare a SRL „RNP Pharmaceuticals" în proces de insolvabilitate nu vor fi suficiente mijloace financiare în vederea evacuării și eventual, nimicirii produselor medicamentoase, se obligă SRL „RNP Pharmaceuticals" în proces de insolvabilitate să sesizeze organele de stat competente în vederea organizării evacuării și eventual nimicirii acestor substanțe periculoase mediului înconjurător.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Central).

Judecător /semnătură/ Ceban Alexandru